

JENNY ROGNEBY

LEONA

TÄRNINGEN ÄR KASTAD

KRIMINALROMAN

Wahlström & Widstrand

Wahlström & Widstrand
www.wwd.se

© Jenny Rogneby 2014
Tryckt hos ScandBook AB, Falun 2014
ISBN 978-91-46-22559-1

Ingen hade ännu lagt märke till henne. Långsamt och ljudlöst gick hon med små steg längs den smala entrémattan in mot mitten av banklokalen.

Stegen var beslutsamma.

Blicken glasartad.

Såren och det intorkade blodet på hennes nakna, späda kropp kändes inte längre. Bara hjärtat distraherade. Hon hörde vartenda slag. 1-2 ... 3-4-5 ... 6 ... De var för snabba och oregelbundna för att räkna. Hon tryckte nallen mot bröstet så hårt hon kunde. Slagen kändes mindre då.

Lysrörsbelysningen i taket var vass i jämförelse med det blågrå dämpade dagsljuset utomhus. Hon kisade. Några steg till bara.

Höger ... vänster ... höger ...

Mitt i lokalen stannade hon upp. Utan att röra huvudet tittade hon sig omkring. Fixerade blicken på de höga diskarna, datorerna, kostymerna. Hon stod stilla en kort stund innan hon sakta och tyst ställde ner den lilla bandspelaren på stengolvet. Efter ett lätt tryck på playknappen reste hon sig åter till stående.

En grov mansröst ekade ut i lokalen:

"Jag heter Olivia och jag är sju år. Nu ska ni lyssna noga och göra exakt som jag säger ..."

ETT

Ögonen hade börjat torka in. Fixerat sig på en punkt. Så som de gör när tankarna försvinner i väg. Jag blinkade två gånger för att tvinga bort blicken från de spegelvända blockbokstäverna på glasdörren till mötesrummet.

RGB, Roteln för grova brott.

Trots att renoveringen blev klar för bara två månader sedan var bokstäverna redan avskavda. Ovanför texten lyste den blågula polisloggan. För kollegorna stod den för en känsla av tillhörighet, gemenskap.

Inte för mig.

För mig betydde den instängdhet.

Innanför myndighetens väggar var jag aldrig fri.

Trots åren som polis kunde jag inte förlika mig med att vara en av dem. En i mängden. Men arbetet spelade en viktig roll i mitt liv. På ett sätt som ingen ännu förstått.

Vore det inte för att jag, Leona Lindberg, nu vid trettiofyra års ålder, visste att min konstruerade tillvaro snart skulle förändras, hade jag knappast stått ut mycket längre.

Anette, ansvarig för roteln expedition, tittade på mig från andra sidan mötesbordet. Hon log. Jag drog på mungiporna. Numera var det en ren reflex. Så hade det inte alltid varit. Inte förrän i femtonårsåldern förstod jag att leendet gav mig fördelar. Genom att studera andra hade jag lärt mig att socialisera. Jag nickade mot Anette som pekade på sitt armbandsur och skakade på huvudet åt att vi alla fick sitta och vänta. Som vanligt skulle helgens skörd

av nya utredningar delas ut. Kollegorna småpratade. Skrattade. Några pratade om den tunga arbetsbördan och sa att de definitivt inte kunde ta sig an fler utredningar nu. Själv satt jag bara tyst. Försökte fokusera på något annat än mötesbordet, men blicken sögs ändå dit. Ner mot de ojämna springorna som ilsket separerade tolv mindre bord som någon försökt sammanföra till ett enda stort. Nivåskillnaderna på flera millimeter var iögonfallande. På fler än fyra ställen stack dessutom den ena bordsskivan ut minst fyra millimeter i förhållande till den bredvid. Mycket irriterande. Kollegorna knorrade över att rummet var syrefattigt utan att ens lägga märke till springorna och ojämnheterna i bordsformationen.

Men jag sa inget.

Det var bäst så.

Sådana reflektioner hade jag lärt mig att behålla för mig själv. Mycket av min energi gick åt till att trycka undan det som egentligen var jag.

Jag tittade ut genom fönstren längs långsidan av rummet. Trots himlens gråvita molntäcke och regndroppar som sakta rann längs rutorna, tedde sig livet utanför som en befrielse. Som så många gånger tidigare stod jag emot impulsen att lämna allt.

Jag satt kvar.

Inte förrän 11.47 öppnades dörren. Vår rotelchef Claes Zetterlund klev in. Han drog handen genom sin mellanblonda lugg och skakade den blöta kavajen med ett hetsigt ryck innan han slängde den över närmaste stolsrygg. Kollegorna tystnade. Utan ett ord öppnade han sin svarta ryggsäck och plockade fram en pärm. La ner den på bordet och drog efter andan för att börja prata. Jag hann före.

– Ursäkta att jag är sen?

Han hade haft flera sekunder på sig att själv be om ursäkt. Man hade kunnat förvänta sig att han åtminstone skulle mumla något ursäktande när han öppnade dörren. Det hörde till god ton, så mycket hade jag snappat upp av vardagens sociala spel. När han inte gjorde det förstod jag att ursäkten skulle utebli. Hans förvå-

nade reaktion på min kommentar bekräftade min slutsats. Han kom av sig. Höll kvar den indragna luften i lungorna, rynkade ögonbrynen och sökte med blicken för att avgöra vem som varit djärv nog att yttra en sådan kommentar. På bara någon sekund hade den lugna, avspända atmosfären i rummet förvandlats till samma vassa och oberäknliga stämning som definierade Claes lynniga temperament. Jag noterade Anettes flackande blick i ögonvrån. Alla satt tysta. Väntade på Claes reaktion. Hans intensiva ögon hittade fram till mig.

– Vad fan är det med dig, Leona? Jag har haft en för jävlig förmiddag. Mordet i fredags, en ny våldtäkt i Tantolunden, två nya fall av grov misshandel på gängavhoppare på Sveavägen, en mordbrand på Lidingö och ett nytt rån som en jävla massa journalister terroriserar mig om. Jag är inte på humör för att ta skit från någon här inne som inte har högre position än jag. Uppfattat?

Jag höll tyst. Hade fått fram min poäng. Claes tittade ut över mötesbordet. Inte ett ljud. Även en kollega med högre ställning än rotelchef hade sannolikt valt att knipa igen efter det utspelet. Claes kunde verkligen brusa upp.

– Vi börjar med rånet!

Han var fortfarande högljudd. Verkade ha svårt att komma ner i varv.

– Rån, Östermalmstorg. Nybrogatan 39.

Jag noterade att akten han läste lösryckta meningar ur var tunn. Inte mycket hade dokumenterats. En anmälan och något förhör på sin höjd.

”Thunderstruck” med AC/DC skrällde ur hans byxficka. Han tog upp mobiltelefonen.

– Grova brott, Claes Zetterlund.

Att svara i telefonen mitt i ett möte ansågs kanske oartigt inom andra yrkesgrupper. Hos oss blev man istället uttittad om man ignorerade samtal. Allmänheten kunde ju vara i fara.

Claes talade alltid högt i telefonen. Gjorde liksom ett nummer av det.

– Jag kan inte uttala mig om det ännu. Vi har för lite informa...
Inte ännu ... Nej, sa jag ... Du får för fan vänta tills ...

Han kastade ner telefonen på bordet.

– Fan, de är som hundar, journalisterna. Vem kan ta rånet på Östermalm?

Han tittade ut i lokalen. Ingen svarade. Som vanligt. Alla ansåg sig ha fullt upp med sina pågående utredningar. Dessutom ville ingen bli sittande med ett skitcase. Att cheferna gav oss möjligheten att själva erbjuda oss att utreda de ärenden som kom in istället för att peka med hela handen och bara dela ut dem var ett led i myndighetens sätt att ge sken av att vi utredare hade möjlighet att påverka vår egen arbetssituation. Men alla visste. Om ingen erbjöd sig skulle Claes välja den han ansåg vara mest lämpad.

Claes som förstått att vissa utredningar undveks hade börjat ta för vana att beskriva så lite som möjligt av omständigheterna runt omkring brottet innan han delade ut ärendet.

Man var misstänksam.

Mot allt.

Speciellt mot mediebevakade ärenden. Visste man inte vad brottet handlade om höll man tyst. Rån på Östermalm kunde innebära vad som helst. Alltifrån helikopterrån till personrån. Kanske hade någon kändis blivit hotad med vapen, bestulits på en Iphone, Ipad, Ipod eller något annat på bokstaven i, och skulle gråta ut i tidningar, bloggar, Twitter och på Facebook. Gnälla om minsta avbrutna hårstrå och ha skyhöga skadeståndsanspråk som ingen normal människa hade råd att betala, allra minst gärningsmannen. En sådan utredning önskade sig ingen. Speciellt inte så här efter sommaresemestrarna när alla i lugn och ro ville gå igenom de hundratals mejl som droppat in medan man varit borta.

Jag roades av tystnaden. Det var lustigt att alla ansåg sig vara alltför upptagna trots långa fikapauser på eftermiddagarna.

Att erbjuda sig att utreda krångliga ärenden som andra undvek gav pluspoäng. Rån mot privatpersoner var i normala fall inget

som ansågs spännande. De brott som var högstatus var mord, människorov, bank- och värdetransportrån, våldtäkt och andra våldsbrott där målsägaren blivit ordentligt skadad. Att ha media flåsande i nacken var de flesta utredare besvärade av. Hög mediebevakning på ett rån visade att det var spektakulärt vilket intresserade mig på ett alldeles speciellt plan. Om några sekunder skulle jag erbjuda mig.

Men inte än.

Claes tittade med höjda ögonbryn runt i rummet.

– Ingen?

Nu började kollegorna skruva på sig. Tittade ner i bordet. Upp på väggen. Överallt där de visste att de inte skulle möta Claes blick. Alla förstod att Claes vilken sekund som helst skulle dela ut ärendet till den han ville. Undvek man hans blick var risken mindre att bli utvald. Det skådespel som utspelade sig fick mig att le. Claes hade tydligen uppmärksammat mitt leende och stirrade på mig.

Jag harklade mig.

Det var dags.

– Okej Claes, jag tar det.

För att visa att jag menade allvar satte jag mig rak i ryggen. Han nickade kort. Anette, som brukade påpeka att fördelningen av ärenden måste bli jämnare mellan utredarna på roteln, tittade ömsom på mig, ömsom på Claes.

– Leona, hinner du verkligen? Du har ju redan mordet i Humlegården och de grova rånen från förra veckan.

Anette hade rätt. Humlemordet innebar mycket jobb och var ett ärende de övriga på roteln hade undvikit. Hon fick en snabb blick av Claes. Han sköt i väg akten över mötesbordet. Vore det inte för de ojämna bordsskivorna hade den troligen kanat ända fram till mig. Nu stannade den drygt halvvägs.

Jag bet ihop.

Behärskade mig.

En kollega tog upp akten. Med lättnad i blicken räckte han över den. Claes tittade på mig.

– Det här är ett mycket annorlunda case, Leona. Nu får du visa vad du går för. Hör upp, allihop!

Det var en onödig uppmaning. Rummet var redan tyst.

– En sjuårig flicka gick klockan 10.37 idag in på SEB på Nybrogatan 39, ett av de bankkontor som fortfarande hanterar kontanter. På något sätt lyckades hon få fem banktjänstemän att lämna ifrån sig sedlar i påsar. Ingen av de åtta kunder som befann sig i lokalen ingrep. Flickan gick därefter ut från banken med alla pengarna och försvann.

Claes hade fått allas fulla uppmärksamhet. Det här var ingen vanlig utredning. Definitivt inget skitcase.

– Med anledning av den lilla flickan och medias intresse för ärendet har det blivit fart på cheferna högre upp. De har gett order om att ärendet ska ha högsta prioritet, sa Claes och tittade på mig.

– Menar du att SEB har blivit rånad av en sjuåring? Bar hon bazooka eller?

Kanske hade jag gjort bäst i att hålla tyst, men jag kunde inte låta bli att poängtera det komiska i händelsen.

– Om du ser till att hålla käft, Leona, och låter mig prata till punkt.

Claes vokabulär och hans sätt att höja rösten i tid och otid hade jag svårt att förstå poängen med. Han verkade ständigt ha en storm av känslor som bubblade upp inom honom och påverkade hans humör.

Jag undrade hur det egentligen kändes.

– Inga vapen har rapporterats. Flickan hade en bandspelare med sig och spelade upp ett meddelande. Vad exakt som sades på det vet vi inte ännu. Banktjänstemännen hörs just nu. Enligt vittnen är flickan i sjuårsåldern. Hon bar inga kläder och ska också ha haft blod på kroppen. Vi har inga spår hittills. Hon verkar ha gått upp i rök.

Ett sus hördes i rummet. En liten flicka som fullbordat ett bankrån.

Naken.

Blodig.

Något liknande hade inte utretts på roteln tidigare. Frågan var om det över huvud taget funnits något liknande fall i svensk kriminalhistoria? De flesta kollegor hade varit med om många märkliga utredningar genom åren, men till och med några av de äldsta utredarna såg tagna ut. Jag tittade på Claes.

– En naken flicka på Stockholms gator. Hon har knappast gått upp i rök. Någon måste ha sett något. Har vi varit där med hundar?

Claes vägrade titta på mig. Verkade låtsas som att frågan var ställd uppifrån taket längst bort i rummet. Han tittade upp medan han svarade.

– Hundarna betedde sig tydligen underligt och lyckades inte få upp något spår. Flickan gick enligt vittnen norrut på Nybrogatan. Därefter var hon som uppslukad.

– Någon plockade väl upp henne med bil i närheten. Eller så kan hon ha försvunnit upp i någon trappuppgång. Vad har vi där? frågade jag.

– Bilarna i området stoppas. Inga spår hittills. Dörrknackningar pågår. Vi får se vad det ger.

Han tittade ner i papprena.

– Det är polisiär förundersökningsledning än så länge eftersom det är ett spaningsärendet, men med tanke på omständigheterna kring flickan och uppmärksamheten från media, kommer ärendet att lottas på en åklagare.

Detta var väntat. Polisiär ledning var vanligtvis enklare, dels eftersom beslutsfattaren då fanns lättillgänglig i polishuset och inte på City Åklagarkammare som låg en bit ifrån, men främst för att polisiära förundersökningsledare var mer på hugget och offensiva när det väl hettade till. Poliser var mer benägna att besluta om att utöva tvångsmedel. Åklagarna var oftast mer försiktiga. Med blicken riktad rakt in i rättsalen var de endast intresserade av det som kunde förväntas bli en fällande dom. I det här fallet såg jag en fördel med att ha en åklagare som förundersökningsledare istället

för en polis. En del åklagare var förhållandevis passiva vilket var bra eftersom jag hoppades kunna driva utredningen på mitt sätt, utan att behöva redogöra för varje liten utredningsåtgärd. Vem som ledde förundersökningen var viktigt. Det satte ribban för hur utredningen skulle komma att fortskrida. Vid ett par tillfällen hade jag vägrat att ta en utredning på grund av personen som ledde den. Vi gick helt enkelt inte ihop. Han la sig i arbetet hela tiden. Så kunde jag inte arbeta. Jag jobbade helst självständigt.

– Jag har satt ihop en arbetsgrupp till dig och bokat möte med dem klockan 15.00 så du kan ge dem en dragning av ärendet. Till dess har vi förmodligen även förundersökningsledningen klar för oss.

Han tittade på mig som för att se min reaktion. Han visste att jag inte tyckte om att jobba med vem som helst. Jag nickade kort.

– Hur mycket pengar kom de över?

Fredrik flikade in en fråga vilket inte var oväntat. Han var alltid intresserad av ovanliga brott. Han hade sagt ”de” vilket antydde att andra än flickan låg bakom rånet. Det var naturligtvis en vettig slutsats om man uteslöt att det var fråga om en överintelligent och ond liten flicka. Skulle man trott det hade brottet förmodligen inte hamnat på RGB utan utretts på Ungdomsroteln. Men det gick inte att komma ifrån att flickan trots allt utfört rånet.

– Du menar hur mycket *hon* kom över, den lilla sjuåriga flickan? sa jag och log.

Claes slängde ner en pärm i bordet med en smäll. Han tycktes ha fått nog av mina inflikningar.

– Jag kanske inte kan låta dig ansvara för en utredning med sådan här dignitet, Leona. Du verkar inte kunna hantera det.

Nu började jag tröttna på Claes påhopp.

– Inte Humlemordet heller då, eller? Eller rånen från förra veckan? De kan du ju också låta någon annan ansvara för, om du nu plötsligt börjat tvivla på min arbetsförmåga och bestämt dig för att ge rånet till någon utredare här inne som du tror är bättre lämpad!

Ville han ta strid, var jag inte den som backade. Han stirrade på mig. Ett ögonblick av tvivel passerade i mitt huvud. Hade jag gått

över gränsen? Jag hade trots allt antytt att jag var en bättre utredare än mina kollegor. Sådant var det i det närmaste dödsstraff på. Alla skulle framstå som jämlika. Ingen tilläts utmärka sig om man inte hade en chefsbefattning.

Det hade blivit knäpptyst. Claes stod framåtlutad över mötesbordet med båda händerna på bordsskivan. Han stirrade på mig med uppspärrade ögon.

– Du kan gå! sa han.

Jag tittade på honom. Försökte febrilt läsa av. Menade han allvar? Han lyfte ena handen. Pekade med utsträckt arm mot dörren. Jag rörde mig inte.

– Har du svårt att fatta, Leona? Stick!

– Men snälla Claes, inte menar du väl att hon ...

Claes satte upp en hand mot Anette som försökt komma till min undsättning. Utan att släppa mig med blicken fortsatte han att peka mot dörren. Alla satt som förstenade. Jag rafsade ihop anmälan och de övriga handlingarna. Ställde mig hastigt upp så att stolen sköts i väg med ett skarpt skrapande ljud tills den dunsade in i väggen bakom. Efter att jag rättat till tröjan med den lediga handen gick jag med hårda klackar runt bordet mot Claes. Han stod fortfarande med armen pekande mot dörren när jag passerade bakom hans rygg mot utgången. Jag slängde upp dörren på vid gavel innan jag drämde igen den bakom mig.

* * *

Olivia hade börjat skaka. Hon försökte slappna av men det gick inte. Regnet gjorde allt blött och kallt. Det kliade också. Och rann. Både från ögonen och från näsan. Varje gång hon försökte klia, sved det så mycket att det kom tårar.

Ryggsäcken hade hon knappt orkat lyfta från golvet inne i banken. När hon väl fått upp den på ryggen hade det gått bra. Men inte sedan, när den skulle av. Då hade hon tappat balansen och ramlat rakt ner på asfalten. Såret på ena knäet blödde och sved mycket mer

nu än tidigare. Ryggsäcken var blöt och smutsig. Hon bad till gud att ingenting hade gått sönder, för då skulle pappa säkert bli jättearg.

Ingenting var som pappa hade sagt. Han måste ha glömt. Glömt att berätta att det skulle vara så här ... läskigt.

Den svarta regncapen hade blivit blöt på både utsidan och insidan. Klubbade fast på kroppen och la sig som ett istäcke på huden.

Det luktade konstigt också. Och så hörde hon underliga ljud hela tiden. En massa folk. Sirener. De ekade högt. Skar i öronen fast hon höll för dem. Hundar hade hon också hört. Hon älskade hundar, men de här lät så arga. Men nu var alla ljud borta.

Hon sjöng tyst för sig själv, fastän pappa hade sagt att hon inte fick. Tiden gick fortare då. Det var en visa som mamma brukade sjunga för henne. Hon kunde höra mammas mjuka röst nynna tonerna. Om mamma bara hade varit här, tänkte hon.

Pappa var verkligen konstig som lät henne gå ut utan kläder så här. Det skulle hon aldrig ha fått göra för mamma. Om hon bara sagt till mamma från början att hon egentligen inte vågade åka i väg ensam med pappa, men hon hade blivit så glad över att han valt ut bara henne att åka med. Hon hade dansat av glädje runt köksbordet när hon fick veta att hon skulle få åka båt för första gången i sitt liv. Hela kroppen hade pirrat. Även om hon varit lite rädd hade hon längtat så efter pappa. Han hade lovat att hon skulle få träffa farmor också.

Den första dagen på resan hade varit skojig. Båten de hade åkt i var den största båt hon sett. Den var större än hela deras hus och hade plats för flera affärer. I en affär hade hon fått välja vilket godis hon ville. Sedan hade de hittat en annan affär. Där hade pappa köpt en mjukisnalle och ett armband med vita snöstenar till henne. Han hade varit så snäll. Låtit henne vara uppe ända till halv elva och sedan sova i en säng som stod ovanpå den som pappa sov i. Det hade inte alls varit läskigt att sova på båten som syrran sagt. Hon hade berättat att det brukade vara så stora vågor att man ramlade ur sängen på natten, men det hade bara gungat pyttelite, som när mamma vaggade henne när hon var liten.

Det var först när de kom i land som allt det läskiga började. Då blev pappa jättedum. Det var konstigt för han är snäll ibland och dum ibland. Nallen hon fått på båten ville hon sova med varje natt, men efter bara en enda hade han tagit den ifrån henne. Sagt att den blivit sjuk och att han måste spraya ett medel på den för att den skulle bli frisk. Det var konstigt. Nallar kan väl inte bli sjuka? Ibland undrade hon om det inte var pappa som var sjuk, men hon låtsades tro att det var nallen för att pappa inte skulle bli arg. Han blev alltid så dum när han var arg. Då skrek han och viftade.

Förut brukade han slå syrran och mamma. Det var länge sedan, innan de flyttade från pappa. Han slog aldrig Olivia då. Det var för att hon var snäll. Han var bara dum mot de som var dumma, brukade han säga. Olivia försökte vara snäll hela tiden, men ibland var det svårt för hon visste inte alltid vad han ville att hon skulle göra. Då var hon trögfattad, sa han. Därför försökte hon alltid att tänka blixtnabbt.

Ibland sa pappa att hon varit dum utan att hon ens visste varför. Som idag. Hon måste ha varit riktigt trög, han hade tvingat henne att göra så svåra saker. Ryggsäcken var svårast för den var så tung. Och så var det så kallt. Men pappa skulle hämta henne när det blivit mörkt. Hon längtade, för då skulle han säkert vara snäll igen.

Hon satte sig på huk en stund. Det var jobbigt att stå så länge, men det gick inte att sitta ner eftersom det var blött. Och så fanns det konstiga skalbaggar på marken. Inte sådana små runda röda med svarta prickar som brukade finnas på blommorna i mormors sommarstuga. De här var mycket större och hade långa spröt på nosen. Inte alls söta. Det lät konstigt när de rörde sig. Krafsade liksom. De kunde gå på väggen också. En hade sprungit upp på hennes ben, men då hade hon slagit till den så den hamnade på rygg. Där låg den och sprattlade. Två av de andra åt någonting från marken.

Olivia var också hungrig. Pappa hade gett henne en smörgås och

en banan i morse. Mer fick hon inte äta eller dricka, då skulle hon bara bli kissnödig, hade han sagt. Hon kunde känna smaken av bananen i munnen. Söt och krämig. Om hon bara hade haft en nu.

* * *

En yttlig känsla av frihet fläktade mot mig i korridoren när jag med raska steg rörde mig bort från rotelmötet. Jag sträckte armarna mot taket och tånjde ut hela kroppen. Drog ur hårsnodden och skakade på huvudet tills håret föll ner över axlarna. Att ha blivit utslängd från mötet störde mig inte.

Tvärtom.

Jag log.

Log över att slippa sitta kvar timmen ut. Dessutom ville jag ta mig till brottsplatsen så fort som möjligt. Jag höll upp tjänstekortet mot dosan vid glasdörren och slog in koden för att ta mig in till nästa korridor mot mitt rum.

Efter att jag gått två steg in i korridoren såg jag den. Tavlan. Den hängde snett. Inte mycket, men tillräckligt för att störa min behagliga promenad från mötet. Jag tog tag i ena hörnet av den inramade litografin och rörde den ett par millimeter upp. Backade tills jag stod med ryggen mot korridorens motsatta vägg. Beundrade mitt konstverk. Inte för att jag skapat tavlan, men genom att se till att den hängde i rak linje med golv och tak hade jag definitivt bidragit till att den visade sin fulla potential. Vad den föreställde brydde jag mig inte särskilt mycket om, men nu befann den sig i harmonisk förbindelse med sin omgivning.

Jag andades ut.

Det hade varit tyst hela förmiddagen, men när jag klev in i hissen blev jag påmind om renoveringarna. Pappkartongen som insidan av hissen klätts in i gjorde att hissutrymmet kändes mindre än det var. Inte för att små utrymmen var ett problem för mig, men det här påminde mig om något. Kunde inte komma på vad. Gruset och vätan från folks skor hade luckrat upp pappen på golvet

och skapat en unken doft av mögel som jag fick kväljningar av. Jag svalde. Tittade upp mot taket för att se vilken våning jag passerade. Av hissklottret att döma fanns det de som var trötta på att bygget aldrig blev klart. "När ska borrhelvetet ta slut?" och "Kan man åtala någon för innehav av högljudda arbetsredskap?" stod skrivet på pappskivorna.

När dörren öppnades stod tre blåklädda arbetare och väntade på att få gå in i hissen. I ögonvrån såg jag att de vände sig om efter mig när jag gick ut. Jag suckade. Ombyggnationerna skulle pågå ända fram till nästa sommar vilket betydde att arbetarna skulle vistas i huset minst fram till dess. Men eftersom myndigheten hade beslutat att lösa platsbristen genom att bygga ut polishuset på Kronoberg så att hela Krim i City fick plats under samma tak, gick byggjobbarna förmodligen inte att välja bort. Enligt min uppfattning var de inte den mest sociala yrkesgruppen i samhället, därför var jag förvånad över att de rätt ofta tilltalade mig. Ställde frågor om alltifrån inbrottstjuvar i sommarstugan till vem som mördade Palme. Vissa av dem verkade genuint intresserade av polisyrket och såg sitt arbete som en viktig del av myndighetens omorganisation. De tyckte att det var bra att Utredningsroteln var uppdelad i flera rotlar och att RGB lät "coolt, som en bra TV-serie" som en av dem uttryckt det.

Tjänstemobilen vibrerade i fickan.

– Grova brott, Leona Lindberg.

– Hej älskling, det är jag.

Det där mjuka tonfallet kände jag alltför väl igen. Vad var han ute efter?

– Jag är upptagen, på väg till en brottsplats, sa jag.

Jag svängde ut på Kungsgatan med en av myndighetens civilbilar som jag numera i princip såg som min egen. Bilen bakom låg alldeles för tätt inpå. Jag lät det vara.

– En snabb sak bara, sa Peter.

Knappast. Snabba saker existerade inte längre i vårt förhållande. Enkla samtal som vi förr klarat av på kort tid hade numera för-

vandlats till svårlösta dispyter som kunde sluta i timslånga diskussioner.

Men inte i följd.

Det fanns det aldrig tid till.

Jobb, hämta och lämna på dagis, handla, laga mat, leka, läsa saga och natta gjorde att det över huvud taget aldrig fanns tid att göra någonting under flera timmar i rad. Vi diskuterade istället minsta lilla obetydliga ämne lite då och då under någon veckas tid. Peter älskade att älta saker. Själv såg jag de flesta av våra dispyter som helt meningslösa.

– Kan du hämta ungarna på dagis i eftermiddag? Det har kört ihop sig för mig, sa han.

Jag borde ha förstått det. Naturligtvis hade det kört ihop sig för honom just idag när jag var upptagen med det nya rånet. Jag tittade på klockan. Efter att jag besökt brottsplatsen skulle eftermiddagen vara fylld av möten och utredningsåtgärder.

– Det blir svårt, Peter. Claes har satt mig på ett stort rån, jag kommer inte att hinna.

– Alltså, det är verkligen helt kört här, Leona. Du måste försöka lösa det på något sätt.

– Peter, det är ett bankrån med ett barn inblandat. Det går inte.

– Det är bara ett arbete, Leona, kom ihåg det. Och förresten, är inte dina egna barn viktigare?

Jag skakade på huvudet. Förundrades över att Peter fortfarande inte upptäckt att det var verkningslöst att spela på mitt samvete.

– Det är dina barn också, bara som en reminder. Och förresten, du har väl också *bara* ett arbete?

– Du vet hur min chef är. Jag har inget svängrum här. Jag hade gärna varit hemmaman och tagit hand om barnen på heltid om vi kunnat leva på enbart din lön, men den kan ju knappt en person leva på.

Där kom den också.

Nästa gliring.

Peters kommentarer bekräftade att vårt förhållande tagit en väg

som jag helt och hållet sett som ett misslyckande från min sida. Mina ansträngningar att få familjelivet att fungera hade under många år gett goda resultat. Vi levde precis som de flesta av våra bekanta. Av samma skäl som jag behövde arbetet, behövde jag ett familjeliv som andras. Det var livsviktigt. Hjälpte mig att hålla mig ovanför ytan.

Men det tärde.

Åt upp mig inifrån.

Snart var det slut på det.

Att Peter försökte få sitt jobb på reklambyrån att framstå som livsviktigt var patetiskt. Jag fick en ilande lust att lägga på luren. Låta barnen ruttna på dagis. När personalen ringde och undrade kunde Peter få förklara varför han inte hämtat dem i tid. Om bara dagispersonalen kunde lära sig att ringa Peter istället för mig när det var något problem med barnen. Ingen jämställdhet där inte.

Jag hade inte tid att ta en fight med Peter just nu. En snabb blick på klockan. Med lite tur skulle jag hinna hämta ändå.

– Jag löser det, sa jag och körde in på Nybrogatan mot SEB på nummer 39.

Det var fortfarande ett ordentligt pådrag på brottsplatsen. Två målade bilar med blåljus cirkulerande på taken stod på gatan. Nyfikna privatpersoner, journalister och fotografer trängdes utanför. De flesta hade paraplyer för att slippa duggregnet. Jag fick tränga mig fram till det yttre befälet. Visade min bricka.

– Leona Lindberg, utredare. Hur ligger vi till?

Han nickade och lyfte upp avspärningsbandet för mig.

– Antonsson. Vittnen hörs just nu i bussen. Inga spår av flickan ännu.

Antonsson var förmodligen den äldsta kollegan i yttre tjänst jag stött på. Han utmärkte sig inte bara genom sin ålder, han var även kraftigt byggd och ett huvud längre än de övriga kollegorna. Den gråvita mustaschen och skägget gjorde att han liknade en gammaldags konstapel så som de brukade gestaltas i filmer.

– Ursäkta, kan man få ett kort uttalande? Vad vet man om flickan?